

[Lennart Larsson]

blemer, når man har brug for den solidaritet, som kan herske inden for de store områder – det kan være stål som i dette tilfælde, kul, olie, landbrug eller andet – så er det godt, at man har et sted, hvor man kan samarbejde, og ikke skal gribe til de frygtelige midler, som man anvendte, før dette samarbejde blev indledt, hvor vi fik valutacentral og arbejdsløshed og gik hen og producerede varen, hvor den var dyrest, fordi man lavede disse protektionistiske grænser og på den måde også lod levestandarden falde.

Vi er derfor enige i, at dette er undtagelsen, der bekræfter reglen. Vi håber på, at regeringens ansvar under formandskabet er inde i god gænge i relation til også globalt set at prøve at få spørgsmålet om hele stålkvotaen og -produktionen til at fungere.

Vi skal tilsige en velvillig og hurtig udvalgsbehandling og gør det specielt under hensyn til det, som ministeren sagde, og som den konservative ordfører også var inde på: at det er hensigten at ophæve loven, så snart EF-forpligtelsen ophører.

Holger K. Nielsen (SF):

Nu er den nye industriminister jo en flink og sympatisk mand, så jeg synes ærlig talt, det er en smule synd for ham, at en af hans første embedshandlinger er at fremsætte dette lovforslag, især når man betænker, hvor voldsomt kritisk han var imod det, da vi behandlede det i foråret.

Dengang var SF imod lovforslaget, og det er vi stadig væk. Dette forslag er en udløber af EFs stålpolitik, der betyder høje stålpriser. Det er til klar ulempe for dansk erhvervsliv, som primært er stålforbrugende. Som det blev påpeget dengang, vil dette forslag betyde, at det bliver umuligt at komme under den prisgrænse, der bliver besluttet i EF – helt uden for danske myndigheders kontrol.

Jeg vil tro, at den stålaftale, der netop er etableret mellem EF og USA, yderligere vil presse stålpriserne i vejret. Det vil jeg gå ud fra at vi kan få nærmere belyst i udvalget.

Jeg vil godt, ligesom vi snakkede om det i foråret, gøre opmærksom på artikel 65 i EKSF-traktaten, som klart går imod, at der bliver lavet aftaler, der forhindrer den frie prisdannelse på stål.

Til sidst et par mere generelle betragtninger. Det er egentlig interessant, når man

snakker med borgerlige politikere, at de altid har meget travlt med at prise de liberale samfunds velsignelser. De siger altid, de frie markeds kræfter sikrer, at vi får de lavest mulige priser. Men sandheden er jo den, at i en lang række tilfælde sætter man disse frie markeds kræfter ud af kraft, når det ikke passer ind i de store monopolars interesser. Det er vel det, der er tilfældet her. De store stålmonopoler, specielt i Tyskland, Belgien og Frankrig, vil ikke tillade, at de frie markeds kræfter, som de borgerlige partier ellers altid priser så højt, slår ud. Det er ikke første gang, vi ser, at når disse frie markeds kræfter, som man altid priser så højt, viser sig at kunne gøre en lille smule gavn, så bliver de rent faktisk sat ud af kraft – netop når det er i de store multinationale monopolars interesse.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg vil tillade mig at sige, at jeg tror ikke, industriministeren synes, det er særlig morsomt, at han er presset ud i at skulle være fortaler for denne sag.

Jeg kan godt tilføje, at de bemyndigelser, der her bedes om til industriministeren, vil det ikke være nær så farligt at give til den nuværende industriminister, som det havde været at give dem til den socialdemokratiske regering og dens industriminister.

Mens vi i sidste samling kunne glæde os over, at der var flertal imod forslaget, er det nu sådan, at alt tyder på, at det nu kan blive vedtaget. Det, vi nåede ved at få det udskudt i sidste samling, var da, at det bliver gennemført under en bedre industriminister, end vi havde i sidste samling, en industriminister, der har mere forståelse for, at Danmarks industri faktisk er stålforbrugende, og at det er dér, vi skal lægge interesserne og hovedvægten.

Vi kan ikke love at stemme for dette, men vi vil meget håbe og bede til, at industriministeren, hvis der skulle blive flertal for dette, vil administrere det og gennemføre det så lempeligt som overhovedet muligt.

Jeg har læst en hel del i bilagene til lovforslaget og også forsøgt at finde noget, der kunne undskylde industriministeren. Der er således optrykt dels kommissionshenstillingen fra 3. juli 1981, dels den nye kommissionshenstilling fra 11. juni 1982. Jeg har ikke rigtig kunnet finde nogen forskelle i realite-